

Безсмертя у склі

КУПИТИ

Про книгу

Лондон. 1863 рік. Приватна розслідувачка Брайді Дівайн має розкрити викрадення шестирічної Крістабель, таємної доньки баронета Едмунда Бервіка, надприродні здібності якої зробили її ласою здобиччю для нечистих на руку колекціонерів і дослідників усіляких природних див.

Розплутати цю загадкову справу неординарній рудоволосій детективці допомагають померезений татуюваннями привид відомого боксера, економка зав-вишки сім футів і талановитий хімік. Ця чарівна готична містерія руйнує межу між фактом і казкою та досліджує, що означає бути людиною в нелюдські часи.

Пролог

Бліда, як могильний хробак, вона має страхітливий вигляд. Перелякано дивиться на нього з ліжка. Очі стрибають, як ті дві рибки: якийсь зайда — ліхтар — двері — якийсь зайда.

Наче ними, скаламученими й засмученими, вона намагається збагнути, як усе це можна поєднати між собою.

Вона сліпа?

Ні. Вона добре його бачить; він знає, що вона все бачить. Ось її очі стежать за ним, а він підкрадається до неї.

Вона гарна.

Навіть дуже гарна. Ангел із церковного цвинтаря, витесана з мармуру, кучері зі слонової кістки, очі бліді, немов два білі камінці. Але ж ні, то не камінці, а яскраві великі перли, ніжно-рожеві!

Він міг би до неї доторкнутися: погладити її по личку, потримати за кінчик милого підборіддя, намотати білявий кучерик на свій палець.

Її губи починають ворушитися, надимаються і змінюють форму, ніби вона моцується щось зробити, немовби тужиться видати звук.

Без зайвих роздумів він затуляє її рота долонею, яка у світлі ліхтаря на тлі її блідої шкіри здається чорною. Вона хмуриться, попри пута сердито дригає ногами та скидає із себе покривало. Має дві ноги, як у дівчинки. Дві сухорляні білі ноги і дві сухорляві білі руки, а між ними майже нічого.

Потім вона втишується, лежить нерухомо, важко дихає.

Вогка воскова шкіра, віддих холодний: якийсь неприродний холод, немовби від живого трупа.

І тоді знову той запах, тепер відчутніший — різкий запах солі з відкритого моря, гострий повів чорнільних водоростей. Вона втуплюється в нього перламутровими очима.

Він відчуває на долоні слизькі виступи її зубів і швидко, вологе мацання її язика.

Чоловікові здається, що його голова розколюється, наче черепашка молюска, а дитина постукує по цій черепашці, обмацує її, запихає свої

тонкі пальчики всередину його розуму. Торкається, дражнить тріпотливе осердя. Вона бавиться всередині його голови, наче з карасиками в банці, ніби хлюпається в калюжі на скелі та вдивляється в неї.

Мізинцем зачіпає за спогад і витягає його, а тоді ще один і ще. Один за одним дівчинка виловлює їх — його спогади.

Тримає їх на долоньці, вони зблискують і мерехтять; кожен із них — сльозинка у своїй досконалості.

Хлопчик посковзнувся на мокрій бруківці — сам, ніхто його не чіпав, ішов за возом із картоплиною в руці.

Жінка із сонячним відблиском на волоссі повертає до дверей, о, це дружина його брата!

Чотириденне лошатко стоїть на зеленому полі, чистий білий проблеск світиться на його гарненькому носі.

Дівчинка нахилиє долоньку й дивиться, як котяться сльози.

Чоловіка охоплює паніка. Щось у ньому розростається — чиста й непереборна відраза, сильне раптове бажання вбити цю істоту. Задушити її, зацідити їй в обличчя, скрутити їй шию, як молодому курчаті.

Голос усередині його єства, шепелявий голос дитини, насміхається з нього. Хіба він не найбезжалісніший негідник, який задушив би власну матір і не скривився? Хіба він не вчиняв страхітливих речей, страшні злочини, не обмежуючи себе ні в чому? А тут боїться дарувати найбільшу милість.

Чоловік із жахом дивиться на дитину, а дитина — на нього.

Він послаблює тиск своєї долоні й видобуває ніж.

Похитнувся та яскравіше спалахнув у дверях ліхтар — це заходить няня. Кілька років відсиділа у темній, кривуляє на одну ногу, сама чиста й охайна, але має нечистий рот, бо грішить язиком, звикла чинити свої погані справи.

Це все їй навіть до вподоби. Оті позаду неї немовби особиста охорона — двоє чоловіків, чії обличчя під самі очі зав'язано хустками. Незвичайні вони птахи; руки зігнуті в ліктях, крутять головами, хода легка, прислухаються, кліпають очима. Повсякчас остерігаються засідки.

— Ану не чіпай її, — каже до нього няня. — Відійди від неї.

Чоловік підводить очі, вагається, а дитина кусає його напрочуд гострими зубами. Він відсмикує руку, ошелешений, і бачить низку отворів — крихітних, але глибоких.

Няня проштовхується повз нього до краю ліжка, зиркнувши на вкушену руку:

— Ти пошкодуєш про це, мій тюльпане.

Вона демонстративно натягає тонкі кольчужні рукавиці, відстібає ремені, якими дитину прив'язано до ліжка, і вбирає її в зброю з міцної тканини: спочатку одну руку, потім другу, схрещує їх на грудях, зв'язує ноги. Дитина пручається з роззявленим ротом.

Чоловік стоїть приголомшений, зігнувши руку. Червоні лінії тягнуться від долоні до зап'ястя, далі до ліктя, а знаки від зубів багровішають і чорніють. Він викручує руку й тисне на шкіру. На чолі та губі з'являються крапельки поту. Що то за дитина, кусається, наче щур? Він уявляє як отрута — він навіть відчуває її — розходитьса всім тілом, від руки до серця, легень, а тоді в кишківник і до кінчиків пальців на ногах. Пекуча отрута поширюється, раптовий вогонь, що спалює все на своєму шляху. А тоді лінії зникають, а знаки від зубів тьмяніють, ставши схожими на уколи шпилькою.

Увесь цей час істота спостерігає за ним, її очі темніють — звичайно ж, це гра світла, що падає від ліхтаря!

Двійко очей відполірованого гагату, їхня поверхня пласка, дивовижно пласка.

Стоячи спиною до дитини, няня тихо дає розпорядження:

— Загорніть її, покладіть у мішок, швидко, зважайте на її рот.

Вони завивають дитину в парусиновий стаксель, роблячи щось схоже на гамак.

Чоловік, вигинає руку в різні боки, придивляється до уколів шпилькою, а тоді раптом розуміє, що не може вимовити жодного слова. Видає звук, голосний звук, а потім чутно булькотання з кількох приголосних. Припадає на коліна, ніби той вірянин, і падає навznak на килимок під каміном.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ